

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ž. Z., a.s.**, so sídlom M. č. 259/11, Z., zastúpeného JUDr. D. F., advokátom so sídlom G. č. 4, B. proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/9322-57497/2006/991909-r zo dňa 07.08.2006, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/211/2006-57 zo dňa 09.01.2007 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/211/2006-57 zo dňa 09.01.2007 **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/9322-57497/2006/991909-r zo dňa 07.08.2006 z dôvodu, že žalobca podal žalobu oneskorene. Aj keď krajský súd konanie zastavil, vo svojom rozhodnutí sa zaoberal aj otázkou doručovania napadnutého, ako aj prvostupňového rozhodnutia, keďže žalobca vo svojej žalobe poukazoval na závažné nedostatky v doručovaní týchto rozhodnutí. Krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný doručovali svoje rozhodnutia v súlade s plnomocenstvom, ktoré žalobca udelil svojmu zástupcovi.

V odvolaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 15.02.2007 žalobca uvádza, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď podanie žaloby posúdil ako oneskorené. Podľa názoru žalobcu bolo treba postupovať podľa § 250b ods. 2 a 3 O.s.p., keďže rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené účastníkovi konania, a preto sa na podanie žaloby v prípade žalobcu nevzťahuje dvojmesačná lehota podľa § 250b ods. 1 O.s.p., ale trojročná lehota od vydania napadnutého rozhodnutia podľa § 250b ods. 3 O.s.p. Žalobca uvádza, že v daňovom konaní bol zastúpený RNDr. E. K. na základe plnomocenstva zo dňa 24.02.2005 a toto plnomocenstvo

bolo obmedzené v tom zmysle, že písomnosti mali byť doručované aj priamo žalobcovi.

Ďalej sa žalobca odvoláva na § 17 ods. 5 veta druhá zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, podľa ktorého ak má adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi. Z Platobného výmeru (ako prvostupňového rozhodnutia) vyplývala pre žalobcu povinnosť uhradiť daň v stanovenej výške, teda žalobca mal priamo povinnosť niečo osobne vykonať. Rovnakou vadou trpí podľa žalobcu aj druhostupňové rozhodnutie, ktoré žalovaný doručil len splnomocnenému zástupcovi žalobcu, a nie aj priamo žalobcovi. Žalobca ako riadny účastník daňového konania mal totiž byť priamym adresátom príslušných rozhodnutí daňových orgánov, nakoľko bol subjektom, ktorý mal osobne v konaní niečo vykonať.

Tým, že neboli rešpektované procesné práva žalobcu v rámci daňového konania, nebolo s ním nakladané ako s riadnym účastníkom konania a boli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p., pričom by sa neaplikovalo ustanovenie § 250b ods. 1 O.s.p. stanovujúce dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby na súd. Na základe uvedeného je žalobca toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec a tým sa žalobcovi odňala možnosť riadne a plnohodnotne konať pred súdom a v rámci tohto konania poukázať na hodnoverné skutočnosti a predložiť dôkazy za účelom preukázania nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom by tento uložil Daňovému úradu Zvolen, ako prvostupňovému správnomu orgánu, aby doručil Platobný výmer priamo žalobcovi, resp. aby súd uložil povinnosť žalovanému doručiť druhostupňové rozhodnutie priamo žalobcovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Na konanie a rozhodovanie žalovaného v predmetnej veci sa vzťahuje zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“). Podľa § 9 ods. 3 citovaného zákona daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správcu dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Pokiaľ ide o doručovanie v daňovom konaní, podľa § 17 ods. 5 citovaného zákona ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie,

doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Zvolen - dodatočný platobný výmer na daň z pridanej hodnoty – bolo dňa 29. 03.2006 doručené splnomocnencovi RNDr. E. K. na adresu žalobcu, tak ako to vyplýva zo splnomocnenia na zastupovanie v daňovom konaní zo dňa 24.02.2005. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že z plnomocenstva nevyplýva požiadavka zasielať korešpondenciu splnomocnencovi a zároveň aj priamo žalobcovi. Ako jediná adresa na zasielanie korešpondencie je v plnomocenstve uvedená adresa sídla žalobcu, a na túto aj Daňový úrad Zvolen dodatočný platobný výmer doručil. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v daňovom konaní nedošlo k ukráteniu žalobcu na jeho procesných právach, keďže tieto v plnej miere uplatnil podaním odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru v zákonnej lehote.

Žalobca v svojom odvolaní ďalej argumentuje tým, že mal v daňovom konaní niečo osobne vykonať, a preto bolo v zmysle § 17 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov potrebné doručiť rozhodnutie aj priamo žalobcovi. S týmto názorom žalobcu sa však nemožno stotožniť, pretože rozhodnutie o daňovej povinnosti žalobcu neznamena, že žalobca má v konaní niečo osobne, čiže nezastupiteľne vykonať. Preto žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán postupovali v súlade so zákonom, keď rozhodnutie doručili splnomocnenému zástupcovi podľa plnej moci udelenej žalobcom.

Podľa ustanovenia § 250b ods. 1 O.s.p. **žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni**, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo dňa 15.08.2006 doručené Ing. E. E., ktorú na základe plnomocenstva zo dňa 23.05.2006 a v súlade s § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov splnomocnený zástupca RNDr. E. K. splnomocnil plnomocenstvom zo dňa 26.05.2006 na zastupovanie žalobcu v daňovom konaní za kontrolné obdobie r. 2003. Dňom doručenia sa napadnuté rozhodnutie stalo právoplatným a žalobcovi začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie žaloby na súdny prieskum rozhodnutia. Koniec lehoty na podanie žaloby pripadol na deň 15.10.2006, ale nakoľko týmto dňom bola nedeľa, posledným dňom na jej podanie bol najbližší nasledujúci pracovný deň, pondelok 16.10.2006. Žalobca podal žalobu osobne na súde dňa 27.10.2006, teda po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty.

Podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. **súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene**, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd správne posúdil vec, keď ustálil, že doručovanie v daňovom konaní netrpelo vadami a že žalovaný postupoval správne, keď rozhodnutie doručil splnomocnenému

zástupcovi žalobcu bez toho, aby súčasne doručoval aj priamo žalobcovi. Na podanie žaloby na súd sa preto v predmetnej veci vzťahuje ustanovenie § 250b ods. 1 O.s.p., ktorý stanovuje dvojmesačnú lehotu na jej podanie, a nie je žiaden dôvod na aplikáciu § 250b ods. 2 a 3 O.s.p. Je nesporné, že žaloba proti rozhodnutiu žalovaného bola podaná oneskorene a preto krajský súd postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 219 O.s.p. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/211/2006-57 zo dňa 09.01.2007 ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 19.februára 2008

**JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: